

ΜΙΚΕΛ ΣΑΝΤΙΑΓΟ

Ένα θρίλερ
σαν ταινία του
Άλφρεντ Χίτσκοκ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΤΡΕΜΟΡ ΜΠΙΤΣ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LA ÚLTIMA NOCHE EN TREMOR BEACH

Από τις Εκδόσεις Ediciones B, Βαρκελώνη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η τελευταία νύχτα στο Τρέμορ Μπιτς**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Mikel Santiago

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Κνήτου

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Ανδρεάδης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Mikel Santiago, 2014

This edition c/o SalmaiaLit, Literary Agency

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: David Baker/Arcangel Images,
Anna Baburkina/www.shutterstock.com, Kristian Bell/www.shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1037-1

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1038-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • **www.psychogios.gr**

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • **www.psychogios.gr**

© Mikel Santiago, 2014/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

ΜΙΚΕΛ ΣΑΝΤΙΑΓΟ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΤΡΕΜΟΡ ΜΠΙΤΣ

Μετάφραση: Βασιλική Κνήτου

*Στον πατέρα μου, που έφυγε πριν δει
τυπωμένο ετούτο το βιβλίο. Γι' αυτόν.*

Άκουσα ότι κάποιοι συγγραφείς το αποκαλούν «το τούνελ». Κάτι που ανοίγει με τρόπο μαγικό μες στον νου τους και τους επιτρέπει να ταξιδεύουν σ' έναν τόπο όπου οι ιστορίες, τα γεγονότα και οι χαρακτήρες μπορούν να περιγραφούν με απόλυτη διαύγεια. Τότε ο συγγραφέας λειτουργεί απλώς ως χρονικογράφος των όσων βλέπει. Γράφει ή πληκτρολογεί όσο πιο γρήγορα μπορεί προκειμένου να μη χάσει την παραμικρή λεπτομέρεια, πριν εκείνη η πόρτα κλείσει και πάλι. Κοιτάζει τους ήρωές του, παρατηρεί τις εκφράσεις τους, νιώθει ό,τι νιώθουν κι αυτοί και τους βλέπει να φεύγουν προς αναζήτηση κάποιου πράγματος. Κι εκείνος τους παρακολουθεί, σαν κατάσκοπος, κι έπειτα μας αφηγείται ό,τι είδε.

Το θέμα της έμπνευσης δε διαφέρει και πολύ σε ό,τι αφορά τους μουσικούς. Στη δική μου περίπτωση, θα μιλούσα για κάτι που «έρχεται από τον ουρανό», μη με ρωτήσετε γιατί, αλλά ανέκαθεν πίστευα πως «αυτό» έρχεται από τον ουρανό, σαν αποκάλυψη. Μια μελωδία είναι κάτι που βλέπει όλος ο κόσμος αλλά ελάχιστοι μπορούν να συλλάβουν. Εμείς οι συνθέτες έχουμε ένα δίχτυ στο κεφάλι μας, λες και πάμε να τσακώσουμε καμιά πεταλούδα που πετάει εδώ κι εκεί. Κάποια δίχτυα είναι πιο μεγάλα, πιο αποτελεσματικά, ενώ κάποια άλλα όχι και τόσο· εν πάση περιπτώσει, όλοι σκοτωνόμαστε προσπαθώντας να πετύχουμε τον ίδιο σκοπό: να συλλάβουμε αυτή τη μελωδία, αυτή την ανάσα μαγείας που «διαισθανόμαστε» πως υπάρχει κάπου γύρω μας, να τη διαφεντέψουμε και, θαρρείς και πρόκειται για κανένα αρχαιολογικό εύρημα, να αποκαταστήσουμε την καθεμιά από τις παραμικρές και υπέροχες λεπτομέρειές της, που μόνο ένα ανώτερο ον θα μπορούσε να σχεδιάσει. Είμαστε, κατά κάποιον τρό-

πο, μέντιουμ, ικανά να επικοινωνούν με έναν άλλο κόσμο. Έναν κόσμο γεμάτο όμορφα και άπιαστα φαντάσματα. Φαντάσματα που βρίσκονται εκεί για να μας θυμίζουν πως είμαστε κάτι πα-
ραπάνω από ζώα γεννημένα μες στον πόνο και με μόνη μοίρα τον θάνατο. Φαντάσματα που θα μπορούσαν να μας εξηγήσουν την καταγωγή του κόσμου, του χρόνου και των αστεριών.

Πίτερ Χάρπερ,
Contemporary Music Writer Magazine,
8 Φεβρουαρίου 2003

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ο ΤΥΦΩΝΑΣ, ΠΟΥ ΚΑΠΟΙΟΣ υπάλληλος της μετεωρολογικής υπηρεσίας, εραστής των βιβλικών ονομάτων, τον είχε βαφτίσει «Εωσφόρο», είχε ανακοινωθεί εδώ και μέρες. Επρόκειτο να είναι ιδιαίτερης έντασης, ακόμα και για το Ντονιγκόλ, οπότε προσοχή: ίσως να έπαιρνε καμιά στέγη ή και κανένα στύλο του ηλεκτρικού. Ο τύπος από το Ρέιντιο Κόουστ μάς προειδοποιούσε κάθε εξήντα λεπτά: «Γεμίστε τα ντεπόζιτα των γεννητριών σας. Από κατεψυγμένα πώς είστε; Από κονσέρβες με φασόλια σε σάλτσα τομάτας; Έχετε αρκετές; Και μην ξεχάσετε να αγοράσετε κεριά και σπίρτα. Και όσοι ζείτε πολύ κοντά στην ακτή δέστε τις βάρκες σας. Κι αν μπορείτε, δέστε τα ιστιοφόρα για μια νύχτα».

Το ίδιο εκείνο πρωί είχαν προειδοποιήσει για ανέμους δέκα μποφόρ και είχαν γίνει συστάσεις να αποφεύγεται η οδήγηση στην Εθνική από το απόγευμα και μετά. Επίσης μας είπαν να είμαστε προετοιμασμένοι για ισχυρές βροχοπτώσεις και πλημμύρες στην ενδοχώρα. Κι όσο για τα σπίτια στα παράκτια, όλοι προετοιμάζονταν για μια νύχτα-κόλαση.

Εγώ είχα πάει στο Κλένμπουραν νωρίς νωρίς για να κάνω κάτι δουλειές και ψώνια της τελευταίας στιγμής. Το Κλένμπουραν ήταν το μόνο χωριουδάκι σε μια έκταση κάμποσων χιλιομέτρων, πράγμα που σημαίνει πολλά όταν το μόνο που σε συνδέει με τον έξω κόσμο είναι μια στενή και γεμάτη στροφές Εθνική Οδός που περνάει ανάμεσα από βράχια και γκρεμούς.

Η πρώτη μου δουλειά εκείνο το πρωί ήταν να πάω για επισκευή τη χορτοκοπτική μου μηχανή στο κατάστημα του Τζον Ντάραν.

«Βάλατε προστατευτικά στα παράθυρά σας, κύριε Χάρπερ;» με ρώτησε ο ίδιος ο Ντάραν με το που με είδε να μπαίνω στο μαγαζί. «Στο Τρέμορ Μπιτς δε μένετε; Εκεί θα χτυπήσει με κάμποση ορμή απόψε».

Ο Ντάραν ήταν ένας ακόμα από κείνους που θησαύριζαν εκμεταλλεύόμενοι τον κυκλώνα. Στη μια πλευρά του μαγαζιού, δίπλα στην πόρτα, υπήρχε μια στοίβα από τάβλες κόντρα πλακέ ύψους δύο ή τριών μέτρων. Απ' το ταβάνι, πάνω απ' τις τάβλες, κρεμόταν μια επιγραφή με φωσφορίζε μαρκαδόρο που προειδοποιούσε τους πελάτες του μαγαζιού: «*Προστατέψτε τα παράθυρά σας!*»

Είχε επίσης σε ειδική προσφορά γεννητήριες πετρελαίου, κεριά, σόμπες προπανίου και άλλα είδη αναγκαία για την επιβίωση. Οι λιγοστοί τουρίστες ή κάτοικοι του Σαββατοκύριακου που ήταν εκεί γέμιζαν τα καρότσια τους και ο Ντάραν έτριβε τα χέρια του. Κρίμα –για κείνον– που είχαμε ακόμα μπροστά μας ένα μήνα για την επίσημη έναρξη της τουριστικής σεζόν.

Του απάντησα πως ήμουν προετοιμασμένος για τη νύχτα, αν και στην πραγματικότητα δεν είχα βάλει καμία τάβλα στα παράθυρά μου. Ούτε κι ο Λίο Κόγκαν, ο μόνος γείτονάς μου στην παραλία, το είχε κάνει, κι εκτός αυτού, με είχε αποτρέψει απ' το να προβώ σε τέτοια μέτρα: «Δε θα 'ναι τόσο σφοδρή η κατοικιολογία». Μέχρι εκείνη τη μέρα, πάντα εμπιστευόμουν την εμπειρία του ως βετεράνου κατοίκου της ακτής, αλλά πρέπει να ομολογήσω ότι η όλη ατμόσφαιρα «προετοιμασίας για την πυρηνική καταστροφή» που κυριαρχούσε στο κατάστημα του Ντάραν, χώρια κάτι σπίτια θωρακισμένα από πάνω μέχρι κάτω με σανίδες που είχα δει απ' την Εθνική καθώς ερχόμουν με το αυτοκίνητο εκείνο το πρωί, είχαν αρχίσει να με αγχώνουν λιγάκι.

Έσπρωξα τη χορτοκοπτική μηχανή ως το συνεργείο και εξήγησα στον Μπρένταν, τον μηχανικό, ότι την είχα χτυπήσει και πάλι

–για δεύτερη φορά μέσα σε δύο μήνες– πάνω στο ίδιο αποχετευτικό φρεάτιο από μπετόν που ήταν μισοκρυμμένο στο γκαζόν μου.

«Μια καινούργια Outils Wolf κι έχει μαζέψει ήδη κάμποσα σημάδια, αφεντικό. Αν θέλετε, μπορούμε να βάλουμε μια μεταλλική πλάκα ή κάτι παρόμοιο και να σκεπάσουμε αυτό το φρεάτιο».

Του εξήγησα πως το μεσιτικό γραφείο θα φρόντιζε γι' αυτό –αν βέβαια αποφάσιζαν να το κάνουν αυτή τη χιλιετία– και τον ρώτησα πότε θα μου την είχε έτοιμη.

«Πρέπει να της αλλάξω τη λεπίδα και να ρίξω μια ματιά στο μοτέρ», μου εξήγησε ο Μπρένταν. «Οπότε, σε δυο τρεις μέρες».

Συμφώνησα να ξαναπάω τότε στο μαγαζί κι έφυγα για να κάνω μια βόλτα προς το λιμάνι. Κατηφορίζοντας τη Μείν Στριτ, είδα τους ψαράδες να προφυλάσσουν τις βάρκες τους, και ακόμα κι ο Τσέστερ, ο γεράκος απ' το μαγαζάκι με τις εφημερίδες και τα τσιγάρα, με προειδοποίησε πως κάτι «μεγάλο» ερχόταν εκείνη τη νύχτα.

«Προσέξате πως δε φαίνονται πουθενά γλάροι;» είπε ενόσω έβαζε σε μια σακούλα τα ψώνια μου: τους *Irish Times*, μια κούτα Marlboro και το τελευταίο αστυνομικό μπεστ σέλερ. «Μια τόσο καλή μέρα και δε βλέπεις κανέναν να ψάχνει για τροφή. Είναι επειδή το μυρίζονται, ξέρετε. Έφυγαν όλοι τους για την ενδοχώρα και τώρα που μιλάμε θα κουτσουλάνε τις στέγες του Μπάρανοϊ ή του Πορτ Λόρελ – τρέχα γύρευε. Αν θέλετε τη γνώμη μου, νομίζω πως κάτι μεγάλο πλησιάζει. Δεν έχω ξαναδεί ποτέ μου τέτοια μέρα πριν από καταιγίδα απ' το 1951 και μετά. Εκείνη τη νύχτα ο άνεμος σήκωσε τρακτέρ και αγελάδες, που πετούσαν πάνω απ' τα χωράφια. Την πινακίδα του μαγαζιού, αυτήν που βλέπετε εκεί έξω, την είχε πάρει ο αέρας και τη βρήκε ο ξάδερφός μου ο Μπάρι στην Εθνική για Ντάνγκλουου, κάμποσα χιλιόμετρα μακριά από δω».

Αλλά θυμήθηκα και πάλι τον γείτονά μου, τον Λίο, που επέμενε ότι δε χρειαζόταν να ανησυχώ· ότι, πέρα από την ενοχλητική άμμο που κολλούσε στα τζάμια και κανένα κεραμίδι που

θα το 'παιρνε ο αέρας, δε θα γινόταν τίποτα το εντυπωσιακό. Κι εκείνος ήταν τρία χρόνια τώρα που ζούσε στην παραλία. Και πράγματι, ούτε καν ο ερχομός του τυφώνα εκείνη τη βραδιά δεν τον είχε κάνει να αλλάξει τα σχέδιά του για το δείπνο. Η μέρα ήταν σημειωμένη στο ημερολόγιο εδώ και δύο βδομάδες και την προηγούμενη με είχε πάρει τηλέφωνο για να το επιβεβαιώσουμε.

«Πιστεύεις πως είναι συνετό να διασχίσει κανείς την παραλία αυτή τη νύχτα, ενώ από στιγμή σε στιγμή θα ξεσπάσει η Αποκάλυψη, σαρώνοντας τις ακτές;»

«Μα, είναι μόνο τρία χιλιόμετρα, Πίτερ!» είχε αποκριθεί εκείνος με τη συνηθισμένη του αισιοδοξία. «Τι μπορείς να πάθεις σε τρία χιλιόμετρα δρόμο;»

Κατά τις έξι, όταν ξύπνησα απ' τον μεσημεριανό μου ύπνο, το μέτωπο της καταιγίδας φαινόταν πια σαν ένα μακρύ χαλί στον απογευματινό ουρανό. Ανακάθισα στον καναπέ κι έμεινα να κοιτάζω έξω από τη μεγάλη τζαμαρία του σαλονιού: Στον ορίζοντα, ένας τιτάνιος σχηματισμός νεφών, ψηλός σαν την άβυσσος και φαρδύς όσο έπιανε το μάτι, προχωρούσε καταπάνω μας σαν ανελέητος στρατός. Τα μαύρα σωθικά του άστραφταν από κεραυνούς, υποσχόμενα μια αιματηρή μάχη ενάντια στη γη.

Σηκώθηκα όρθιος και το αστυνομικό μπεστ σέλερ –που οι πρώτες του πενήντα σελίδες είχαν καταφέρει να με αποκοιμίσουν– έπεσε πάνω στο ζεστό χαλί με τα ινδιάνικα μοτίβα που στόλιζε το κέντρο του ευρύχωρου σαλονιού. Μάζεψα μια κιθάρα, που επίσης είχε μείνει να κείτεται στο πάτωμα, και την τοποθέτησα ανάμεσα στα μαξιλάρια. Ύστερα πήγα προς την τζαμαρία, άνοιξα τη μεγάλη συρόμενη μπαλκονόπορτα και βγήκα έξω. Με υποδέχτηκε ένας αγριεμένος άνεμος, που σάρωνε το γκαζόν και τράνταζε τα φυτά του κήπου μου λες κι ήταν κουδουνίστρες. Κι ο φράχτης, μια σειρά από λευκούς πασσάλους που περιέκλειε το κτήμα, δεχόταν ισχυρή επίθεση. Κάτω στην παραλία

η άμμος σηκώνόταν, φτιάχνοντας σύννεφα και γαζώνοντας την ακτή. Δέχτηκα δεκάδες αιχμηρούς κόκκους στο πρόσωπό μου.

Βλέποντας εκείνη τη φοβερή καταιγίδα να πλησιάζει στις ακτές, ένιωσα σαν ένα μικρό έντομο που κάποιος γίγαντας ετοιμάζεται να το καταβροχθίσει. Θυμήθηκα τις τάβλες του Τζον Ντάραν και μετάνιωσα που δεν είχα πάρει μερικές. Γαμώτο, αυτό το πράγμα ήταν σαν τέρας που ετοιμαζόταν να καταπιεί την ακτή, Πιτ – πού είχες το μυαλό σου;

Μπήκα ξανά μέσα και έκλεισα την μπαλκονόπορτα. Η κλειδαριά ποτέ δεν έπιανε καλά, αλλά της έριξα μια και κατάφερα να την κλείσω ερμητικά. «Ήρεμα, κύριε Χάρπερ, δεν είναι και το τέλος του κόσμου». Ανέβηκα στον πάνω όροφο και έλεγξα ένα προς ένα όλα τα παράθυρα που έβλεπαν προς τον βορρά.

Το επάνω μέρος του σπιτιού αποτελούνταν από μία κεντρική κρεβατοκάμαρα, ένα άλλο δωμάτιο, με δύο κρεβάτια –που σε λίγες βδομάδες θα τα καταλάμβαναν οι πρώτοι μου φιλοξενούμενοι, τα παιδιά μου– κι επιπλέον ένα μπάνιο. Κάτω απ' τη στέγη υπήρχε μια μικρή σοφίτα γεμάτη σκονισμένες κούτες και παλιές βαλίτσες. Για πρώτη φορά έπειτα από μήνες, ανέβηκα εκεί πάνω για να σιγουρευτώ πως ο φεγγίτης ήταν καλά κλεισμένος. Και, με την ευκαιρία, προμηθεύτηκα κάμποσα κεριά, που τα μοίρασα σ' όλο το σπίτι, για την περίπτωση που κοβόταν το φως μες στη νύχτα.

Έβγαλα από τις πρίζες όλες τις συσκευές και γύρισα στο ισόγειο. Στην κουζίνα υπήρχε μόνο ένα παράθυρο που έβλεπε προς τη θάλασσα – είχε διπλά τζάμια και φαινόταν γερό σαν βράχος. Βγήκα απ' την πόρτα της κουζίνας στον πίσω κήπο. Μάζεψα δυο ξύλινες καρέκλες, τις έκλεισα και τις φύλαξα στο αποθηκάκι. Εκεί μέσα υπήρχαν διάφορα εργαλεία και ξύλα, που φαίνεται πως είχε αγοράσει για κάποιο λόγο ένας από τους προηγούμενους ενοίκους του σπιτιού. Βρήκα κι ένα μικρό τσεκούρι που είχα χρησιμοποιήσει κάποτε για να κόψω ξύλα. Έπαιξα για λίγο με την ιδέα να πιάσω δουλειά και να φτιάξω μόνος μου κανένα προστατευτικό, αλλά γρήγορα την απέρριψα. Κατά πάσα πι-

θανότητα, το μόνο που θα κατάφερνα θα ήταν να κόψω κανένα δάχτυλο με το τσεκούρι – ή και τίποτα χειρότερο. Και σ' εκείνο το μέρος, όπου κανένας δε θα μπορούσε να με ακούσει, θα πέθαινα ολομόναχος από την αιμορραγία.

Έκλεισα το αποθηκάκι και γύρισα στο σπίτι.

Στο σαλόνι, τα τζάμια έτριζαν καθώς τα χτυπούσαν εκείνες οι ορμητικές ριπές ανέμου. Θα έσπαγαν άραγε; Αποφάσισα πως καλά θα έκανα να μην το διακινδυνεύσω. Βρήκα ένα αρκετά μεγάλο πλαστικό στο μικρό κελάρι του χολ. Το είχαμε χρησιμοποιήσει στη μετακόμιση για να τυλίξουμε το πιάνο μου –ένα Steinway & Sons– και σκέφτηκα πως αυτό τουλάχιστον θα προστάτευε το όργανο σε περίπτωση που έσπαγαν τα τζάμια κι έμπαινε η βροχή στο σαλόνι. Αφού σκέπασα το πιάνο –μεγάλο, με ουρά, δυο μέτρα μακρύ και βάρους σχεδόν τριακοσίων πενήντα κιλών–, έβγαλα τα φρένα από τα ροδάκια του και το έσπρωξα μακριά απ' τις τζαμαρίες. Άφησε πίσω του έναν χώρο καθαρό, περιτριγυρισμένο από τετράδια, βιβλία με παρτιτούρες, μολυβοθήκες και κάμποσα τσαλακωμένα χαρτιά. Έσβησα και έκλεισα τον υπολογιστή μου –έναν MacBook Pro– και τον έβαλα στο πιο ψηλό μέρος μιας ραφιάς μακριά απ' το παράθυρο. Το ίδιο έκανα και μ' ένα ψηφιακό συνθεσίζερ που χρησιμοποιούσα για τις ηχογραφήσεις μου. Κι αφού έγινε κι αυτό, το σαλόνι ήταν πια έτοιμο να υποδεχτεί τη μεγαλύτερη καταιγίδα όλων των εποχών. Στάλες βροχής είχαν αρχίσει να πέφτουν πάνω στα τζάμια και πέρα μακριά ακούγονταν πού και πού βροντές, αλλά ακόμα δε φαινόταν καμία αστραπή.

Τότε χτύπησε το τηλέφωνο.

Έτρεξα και το σήκωσα. Απ' την άλλη άκρη ακούστηκε η φωνή του Λίο.

«Καλησπέρα, Χάρπερ, είμαστε έτοιμοι ν' αρχίσουμε. Θα έρθεις τελικά;»

Με όλες αυτές τις δουλειές, είχα σχεδόν ξεχάσει το ραντεβού μου με τους Κόγκαν.

«Συγγνώμη, Λίο, ξεχάστηκα», είπα, πηγαίνοντας με το τηλέ-

φωνο προς την μπαλκονόπορτα. «Να σου πω, εξακολουθείς να πιστεύεις πως δε χρειάζεται να βάλουμε τάβλες στα παράθυρα;»

Τον άκουσα να γελάει, πράγμα που με καθησύχασε – αλλά λίγο μόνο.

«Σε κατατρόμαξε ο Ντάραν, ε; Καλό γι' αυτόν. Άκου, Πιτ, αν δεν αρχίσουν να πέφτουν μετεωρίτες, δεν πιστεύω πως θα σπάσουν τα παράθυρά σου απόψε. Έλα όμως πριν φτάσει στην ακτή αυτό το τεράστιο σύννεφο. Λένε ότι θα πέσουν πολλοί κεραυνοί».

Του υποσχέθηκα πως σε δέκα λεπτά θα ήμουν εκεί. Ύστερα έκλεισα το τηλέφωνο και γέλασα λιγάκι με τον ίδιο μου τον φόβο. *Εσύ δεν είσαι που ήθελες να ζήσεις στην παραλία; Αχ, παιδί της πόλης!*

Ανέβηκα τη σκάλα και μπήκα κάτω απ' το ζεστό ντους για να ξυπνήσω ολότελα. Είχα κοιμηθεί κάμποσο εκείνο το απόγευμα, μετά την επιστροφή μου από το χωριό. Την προηγούμενη νύχτα δεν είχα κλείσει μάτι, εξαιτίας ενός τηλεφωνήματος που είχα δεχτεί αργά το βράδυ από τον ατζέντη μου, τον Πατ Ντάνμπαρ, που με είχε αναστατώσει.

Ο Πατ, πενήντα έξι χρόνων, υπέρβαρος, στα πρόθυρα καρδιακής προσβολής, χωρισμένος και ξαναπαντρεμένος με μια λυγερή Ρωσίδα είκοσι ενός χρόνων, ζούσε εκείνη την περίοδο στο Λονδίνο, αν και συνήθιζε να περνάει μήνες σε μια καταπληκτική βίλα στη Μεσόγειο. Κάπνιζε λιγότερο από παλιά, αλλά εξακολουθούσε να πίνει το ίδιο όπως πάντα. Είχαμε μια σχέση πατέρα-γιου σχεδόν, μόνο που εγώ είμαι –ή μάλλον ήμουν– ο τύπος του γιου που απέφερε προμήθεια είκοσι τοις εκατό.

«Συναντήθηκα με τον Αλεξάντερ Γουέλς στο γκαλά της BAFTA*», μου είπε αφού πρώτα ξεκίνησε τη συζήτηση με ένα ευγενικό: «Πώς τα πας στο ερμηονήσι σου;» «Μιλήσαμε για σένα.

* BAFTA ή British Academy of Film and Television: Βρετανική Ακαδημία Κινηματογράφου και Τηλεόρασης. (Σ.τ.Μ.)

Ήθελε να μάθει τι κάνεις, αν έχεις κανένα κενό. Γυρίζουν μια καινούργια σειρά για τον πειρατή Ντρέικ. Καλά, πειρατή για τους Ισπανούς μονάχα. Για την Αγγλία ήταν ήρωας ή κάτι παρόμοιο. Τέλος πάντων, είναι ένα σίριαλ με καράβια και μάχες».

«Τον ξέρω τον Φράνσις Ντρέικ», είπα εγώ, ενώ είχα αρχίσει να εκνευρίζομαι λιγάκι. Ήξερα ήδη πού ήθελε να το πάει ο Πατ.

«Ωραία. Τέλεια. Θα αφήσω, λοιπόν, κατά μέρος τις ιστορικές αναφορές. Τι λες; Πότε αρχίζουμε; Ψάχνουν συνθέτη και τον χρειάζονται σ' ένα μήνα. Του είπα ότι θα μιλούσα μαζί σου. Θα μπορούσες να τον συναντήσεις στο Λονδίνο... την ερχόμενη βδομάδα, ας πούμε;»

Υποθέτω πως ήταν αναπόφευκτο. Ο Πατ ήταν ο ατζέντης μου, όχι η μάνα μου.

«Τι φαντάστηκες; Ότι πήρα να ρωτήσω για την υγεία σου;»

«Πατ, ξέρεις πώς έχουν τα πράγματα», του αποκρίθηκα. «Είμαι απασχολημένος με κάτι άλλο. Τουλάχιστον μέχρι τον Σεπτέμβριο. Δε σκοπεύω να το αφήσω στη μέση».

Ακολούθησε μια σύντομη παύση. Τον Πατ Ντάνμπαρ τον ήξερα εδώ και κάμποσα χρόνια και θα έβαζα στοίχημα πως εκείνη την ώρα επαναλάμβανε μόνος του τα λόγια μου παίρνοντας έκφραση ηλιθίου.

«Δε σου ζητάω ν' αφήσεις τίποτα στη μέση, Πιτ», είπε τελικά, προσπαθώντας να απαλύνει κάπως τον τόνο της φωνής του. «Σέβομαι τις αποφάσεις σου. Πάντα τις σεβόμουν – καλά δεν τα λέω; Σου ζητάω μόνο να επανέλθεις για λίγο στην πραγματικότητα. Να βγεις απ' το βουδιστικό σου ερημητήριο για ένα Σαββατοκύριακο, να βάλεις ένα κουστούμι και να πιεις έναν καφέ με τον Γουέλς και τον παραγωγό του. Να σου πουν τις ιδέες τους. Σε ξέρω εγώ – ύστερα από πέντε λεπτά συζήτησης, θα τους γράψεις το κεντρικό θέμα σε μια χαρτοπετσέτα. Λοιπόν, τι λες;»

Ορίστε, κόσμε, ο Πατ Ντάνμπαρ, σκέφτηκα εγώ, ο ειδικός στην ψυχολογία του κώλου, που προσπαθεί να εφαρμόσει μία τεχνική ενθάρρυνσης μέσω της παροχής κινήτρων.

«Πρέπει να μείνω πιστός στο πρόγραμμά μου, Πατ. Αν συναντηθώ με τον Άλεξ Γουέλς, θα δεσμευτώ. Κι αν δεν πάω απολύτως πεπεισμένος, θα εκτεθούμε κι εσύ κι εγώ. Το ξέρεις. Πρέπει να πηγαίνει κανείς ετοιμοπόλεμος σε τέτοιες συναντήσεις, κι εκτός αυτού, έχω άλλα σχέδια».

«Αλήθεια, έχεις;» αποκρίθηκε εκείνος. «Είσαι σίγουρος γι' αυτό;»

«Τι θέλεις να πεις;» τον ρώτησα, κάπως ενοχλημένος.

«Ναι, ξέρω, τα προσωπικά σου σχέδια», είπε ο Πατ. «Ένας πειραματικός δίσκος. Αυτό λέω κι εγώ σ' όλο τον κόσμο τους τελευταίους έντεκα μήνες. "Ο Πιτ χρειαζόταν λίγο χρόνο για τον εαυτό του". Έντεκα μήνες, φίλε μου – ξέρεις πόσα πράγματα μπορούν να συμβούν σε τόσο καιρό; Αναγκάστηκα να απορρίψω...»

«Το ξέρω, Πατ. Μου τον έχεις απαγγείλει κάμποσες φορές τον κατάλογο: δύο εξαψήφιες δουλειές για βιντεοπαιχνίδια, μία ταινία και, αν υπολογίσουμε κι ετούτο δω, τρία σίριαλ».

«Μου επιτρέπεις να σου πω κάτι που δε θέλεις ν' ακούσεις; Ο κόσμος έχει αρχίσει να σε ξεχνάει. Αποκτάς σιγά σιγά τη φήμη παράξενου, απρόβλεπτου τύπου, κι αυτό είναι σαν την πανούκλα: το χειρότερο όνομα που μπορεί να βγάλει κανείς. Όσο κι αν εντυπωσιάζουν τα βραβεία BAFTA που έχεις πάρει, οι Χρυσές σου Σφαίρες και εκείνη η υποψηφιότητά σου για Όσκαρ, δεν έχεις γίνει ακόμα Έλφμαν, ούτε Γουίλιαμς, ούτε Τσίμερ – να το θυμάσαι αυτό, εντάξει; Λυπάμαι που παίζω τον ρόλο του κακού, αλλά κάποιος πρέπει να σου το πει. Δεν μπορείς ακόμα να επιτρέπεις στον εαυτό σου τέτοιες εκκεντρικότητες».

Εντάξει, αυτή ήταν η κατσάδα που περίμενα καιρό τώρα. Και τελικά είχε έρθει η ώρα της. Είχα ξεπεράσει τα όρια της υπομονής της Αυτού Μεγαλειότητας του Πατ Ντάνμπαρ.

Αφού τέλειωσε, έμεινε για λίγο σιωπηλός. Άφησε χρόνο και στους δυο μας να πάρουμε μια ανάσα.

«Κοίτα, Πιτ... ξέρουμε πόσο δύσκολα ήταν τα πράγματα για

σένα – εντάξει; Κι εγώ πήρα διαζύγιο. Ξέρω σε τι σκατά έχεις μπλέξει. Η Κλεμ σ' την έφερε για τα καλά και τώρα είσαι τσατισμένος με όλους και με όλα. Αλλά πρέπει κι εσύ να βοηθήσεις τον εαυτό σου».

«Αυτό προσπαθώ να κάνω», του είπα.

«Με το να κρύβεσαι απ' τον κόσμο;»

«Δεν κρύβομαι. Χρειάζομαι ηρεμία. Να απομακρυνθώ απ' όλα» – κι από σένα, σκέφτηκα. «Κι εκτός αυτού, ό,τι έκανα τελευταία ήταν χάλια. Το ξέρεις».

«Δεν ήταν χάλια. Σε είχε επηρεάσει το διαζύγιο. Πες πως ήταν ατύχημα. Αυτοί οι τύποι βιάζονται πολύ και δεν μπορούν να περιμένουν κανέναν. Πάλεψα όσο μπορούσα για να σε κρατήσω στο παιχνίδι. Δε γινόταν».

Μιλούσαμε για την καταστροφή που –μεταξύ άλλων– είχε σταθεί αφορμή για την αυτοεξορία μου. Την ταινία που δεν είχα καταφέρει να τελειώσω. Για τη FOX. Τους δικηγόρους της. Άλλο ένα πλήγμα στο κεφάλι του κυρίου Χάρπερ και στα οικονομικά του, μετά το διαζύγιο με την Κλεμ.

«Κοίτα, Πατ», πήρα εγώ τον λόγο τώρα. «Το ξέρω πως είσαι φίλος μου. Ξέρω πως όλα αυτά τα λες με τις καλύτερες προθέσεις κι όχι μόνο για το πολύτιμο είκοσι τοις εκατό που παίρνεις από μένα, αλλά για την ώρα δε θέλω να γυρίσω. Νιώθω πως είμαι έτοιμος να κάνω ένα βήμα μπροστά, να αλλάξω δέγμα. Αυτή η ιστορία με την Κλεμ, ο εφιάλτης που έζησα, πιστεύω πως θα με βοηθήσει τελικά με κάποιον τρόπο. Αλλά χρειάζομαι χρόνο».

Τώρα ο Πατ θα καθόταν γερός στον καναπέ του, με το κεφάλι ακουμπισμένο στα μαξιλάρια, και θα κοιτούσε το ταβάνι. *Εγώ πάντως προσπάθησα – έκανα ό,τι μπορούσα.*

«Εντάξει, Χάρπερ. Δε θα επιμείνω άλλο. Θα πω στον Γουέλς πως δεν ενδιαφέρεσαι. Πάντα εμπιστευόμουν το ένστικτό σου. Έχεις καλό ένστικτο. Συνέχισε με τον δίσκο σου, κοίτα να γιαιτρευτείς και όταν θελήσεις να δουλέψεις ειδοποίησέ με – εντάξει;»

Έκλεισα το τηλέφωνο. Εκείνο το «κοίτα να γιατρευτείς» αντηχούσε ακόμα στο κεφάλι μου.

Αλλά αυτή ήταν η αλήθεια. Ποιον προσπαθούσα να κοροϊδέψω; Δεν τολμούσα να συναντηθώ με τον Αλεξάντερ Γουέλς γιατί δεν ένιωθα σίγουρος. Ο Πατ το ήξερε, η FOX το ήξερε, το BBC το ήξερε. Δεν υπήρχε άνθρωπος που να μην το έχει μάθει. Μια γροθιά στο σαγόνι, απ' τις γερές, κι ο Πίτερ Χάρπερ είχε χάσει πια το βλέμμα του τίγρη. Έγραφα κανένα κομμάτι, το άκουγα και μετά το πετούσα στα σκουπίδια. Κατά βάθος έπρεπε να ευγνωμονώ τον Πατ που εξακολουθούσε να ρισκάρει τη φήμη του μαζί μου.

Ένα μπλογκ αφιερωμένο στον κόσμο του θεάματος είχε για μένα την εξής ανάρτηση πριν από μερικούς μήνες: *«Σπατάλησε μισό χρόνο υποσχόμενος να παραδώσει δουλειά στη FOX, παίρνοντας μια διόλου ευκαταφρόνητη προκαταβολή, κι απ' ό,τι λένε, το μόνο που κατάφερε να τους πάει ήταν ένα προσχέδιο από ήχους της ζούγκλας ανακατεμένους με κάτι βιολιά. Ακούγεται πως το διαζύγιο του έπεσε βαρύ. Εγώ θα έλεγα πως τον έριξε απ' τον θρόνο του»*.

Τους τελευταίους τρεις μήνες η καλλιτεχνική μου ζωή δεν ήταν παρά μία διαρκής αγωνία γεμάτη δοκιμές και πλάνες. Ταλανίζομαι μπλεγμένος σε μια μανιοκαταθλιπτική κατάσταση, όπου τη μια νύχτα πίστευα πως είχα συλλάβει κάτι θαυμάσιο, τη μελωδία που θα σήμαινε την αρχή της εξόδου μου απ' το καλλιτεχνικό μου κενό, και το επόμενο πρωί την άκουγα και μου ερχόταν να ξεράσω – μεταφορικά το λέω, εκτός από μια δυο φορές που συνέβη στ' αλήθεια. Σηκωνόμουν από το πιάνο απελπισμένος κι έπρεπε να βγω απ' το σπίτι για να μην εκραγώ και, ως άμεση συνέπεια της έκρηξης, το ρίξω στο ποτό, οπότε πήγαινα καμιά βόλτα στα βράχια του Τρέμορ Μπιτς, ψάχνοντας για καβούρια, με την αγνή και παιδαριώδη επιθυμία να 'ρθει ένα κύμα απρό-

σμενο και να με απαλλάξει από κείνο το μαρτύριο, ή πήγαινα να περπατήσω στους γκρεμούς, ως τα ερείπια του μοναστηριού Μόναχαν, όπου συνήθιζα να μιλάω με τον Θεό και να του ζητάω, νιώθοντας ντροπή για λογαριασμό μου, να μου δώσει ένα χεράκι. Αν και τις περισσότερες φορές έβγαινα στον κήπο και κούρευα το γκαζόν, πράγμα που είχε γίνει τελικά η μεγαλύτερη ψυχαγωγία της μοναστικής μου ζωής. Κι είχα ένα γκαζόν υπέροχο, αντάξιο του παλατιού του Μπάκιγχαμ.

Μετά το ντους και το ξύρισμα, φόρεσα καθαρό πουνκάμισο και ένα σακάκι. Μου άρεσε να αφήνω πού και πού κατά μέρος τη μόνιμη στολή μου, που περιλάμβανε τζιν παντελόνι και μακό μπλουζάκι. Πήρα το μπουκάλι το χιλιανό κρασί που είχα αγοράσει από τον Άντι εκείνο το πρωί, έσβησα όλα τα φώτα και κατευθύνθηκα προς την είσοδο. Τα κλειδιά κρέμονταν πλάι στην πόρτα. Τα πήρα και τα άφησα να πέσουν στην τσέπη του παντελονιού μου. Έστερα έπιασα το πόμολο της πόρτας κι ένιωσα το κρύο της νύχτας που περνούσε μέσα απ' το μέταλλο κι ένα ελαφρό τρέμουλο ανάμεσα στα δάχτυλά μου, καθώς η πόρτα τρανταζόταν από τον άνεμο που φυσούσε έξω.

Και τότε συνέβη. Αυτό που τόσες και τόσες φορές θα ξανάφερνα στον νου μου από κείνη τη στιγμή κι έπειτα. Μια φωνή μού μίλησε, λέγοντάς μου: *Μη βγεις απ' το σπίτι.*

Ήταν σαν μια φωνή δίχως πρόσωπο. Σαν ένα φάντασμα κρυμμένο στ' αυτιά μου. Ένας ψίθυρος που θα μπορούσε να είναι κι απ' τον άνεμο. Τον άκουσα μέσα μου, σε κάποιο μέρος του κορμιού μου: *Μην ανοίξεις αυτή την πόρτα. Όχι απόψε...* Το χέρι μου έμεινε κοκαλωμένο στο πόμολο. Τα πόδια μου παγωμένα, σαν να είχαν κολλήσει στις πλάκες του δαπέδου.

Κοίταξα προς τα πίσω, στη σκοτεινιά του σαλονιού. Πέρα μακριά στον ωκεανό, έπεσε ένας κεραυνός και το σαλόνι φωτίστηκε για μια στιγμή. Δεν υπήρχε κανένας εκεί, φυσικά. Αυτή

η φωνή δεν ανήκε σε κανένα φάντασμα. Ήταν δική μου. Είχε ακουστεί μέσα απ' το ίδιο μου το κεφάλι.

Να είναι άραγε οι σκέψεις σου...; Να είναι εκείνη η φωνή; Πάλι;

Σε όλη μου τη ζωή ως εκείνη τη στιγμή, την είχα ξανακούσει άλλη μία φορά μονάχα. Τόσο ευδιάκριτη, μ' ένα τόσο ξεκάθαρο μήνυμα...

«Γαμώτο, μα τότε ήταν από φόβο», είπα μονολογώντας. «Όπως κι απόψε. Άσε τα παιδιαρίσματα, Πίτερ Χάρπερ. Δεν υπάρχουν αυτά τα πράγματα».

(Ναι, μα... δίκιο δεν είχες εκείνη την άλλη φορά;)

«Έλα, μην κάνεις σαν παιδί», είπα φωναχτά, όπως στεκόμουν μόνος μου στο χολ.

Έσβησα το φως, βγήκα από το σπίτι κι έκλεισα την πόρτα με δύναμη, σαν να ήθελα να τρομάξω κάποιο φάντασμα.

ΟΔΗΓΗΣΑ ΔΙΑΣΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΜΜΟΛΟΦΟΥΣ, μέσα σ' ένα χάος από νερό, αέρα και άμμο, ως την κορυφή του λόφου που χώριζε το σπίτι μου από κείνο του Λίο και της Μαρί. Οι ντόπιοι τον αποκαλούσαν «Δόντι του Μπιλ», προς τιμήν ενός θρυλικού λαθρέμπορου της περιοχής. Έλεγαν ακόμα ότι ήταν μία από τις παραλίες όπου οι ναζί είχαν ξεμπαρκάρει όπλα για τον Ιρλανδικό Δημοκρατικό Στρατό, σύμφωνα με το περιβόητο Σχέδιο Καθλίν*, κατά τη διάρκεια του παγκοσμίου πολέμου. Αν και –όπως συνέβαινε με όλες τις ιστορίες που λέγονταν στο Κλένμπουραν– κανένα βιβλίο δεν επιβεβαίωνε ούτε και διέψευδε το συγκεκριμένο γεγονός. Ήταν απλώς δικό σου θέμα αν ήθελες να το πιστέψεις ή όχι.

Μια γέρικη και ροζιασμένη φτελιά, που τα κλαδιά της μαρτυρούσαν το αιώνιο μαστίγωμα απ' τον άνεμο, ήταν το μοναδικό σημάδι πριν από τη μικρή πλαγιά των δέκα μέτρων που κατέληγε ομαλά στην παραλία. Ήταν επίσης το σημείο όπου ανοίγονταν δύο δρόμοι: ο ένας προς το Κλένμπουραν, μέσα απ' τον βαλτότοπο, ο άλλος προς τα δύο μοναδικά σπίτια εκείνης της ακτής. Στα αριστερά, του Πίτερ Χάρπερ. Στα δεξιά, του Λίο και της Μαρί Κόγκαν.

* Το Σχέδιο Καθλίν, γνωστό και ως Σχέδιο Άρτους, ήταν ένα στρατιωτικό σχέδιο για εισβολή στη Βόρειο Ιρλανδία, με την έγκριση του Στίβεν Χέις, επικεφαλής του IRA, το 1940. (Σ.τ.Μ.)

Σταμάτησα για μια στιγμή. Μεξ στη σκοτεινιά της νύχτας, διέκρινα τους λευκούς αφρούς των κυμάτων που έσκαγαν στην ακτή. Πέρα μακριά, μερικοί κεραινοί είχαν αρχίσει να πέφτουν στον ωκεανό. Ήταν μια θαυματική σκηνή, σ' εκείνη τη σκοτεινή ακτή τη δίχως φώτα, όπου μονάχα η χρυσαφένια δέσμη ενός φάρου από κάποιο μακρινό ακρωτήριο φαινόταν πού και πού, σαρώνοντας τη νυχτιά.

Πέντε λεπτά αργότερα είδα τα φώτα του σπιτιού των Κόγκαν, που ήταν χτισμένο ίσα ίσα στην άκρη της παραλίας, όπου ένας φαρδύς βραχίονας από μαύρο σχιστόλιθο σημάδευε το όριο ανάμεσα στην απαλή άμμο και τις κοφτερές και επικίνδυνες ξέρες. Ήταν μια αρκετά στέρεη κατασκευή, στην οποία είχαν προσθέσει μια επέκταση –με τρόπο μάλλον παράνομο, απ' ό,τι μου είχε εξομολογηθεί ο Λίο–, προκειμένου να κερδίσουν χώρο για ένα γκαράζ που τώρα συνδεόταν με την κουζίνα.

Πάρκαρα το αυτοκίνητό μου έξω από τον φράχτη, δίπλα σ' ένα πολυμορφικό Ford που δεν είχα ξαναδει ποτέ μου, και προχώρησα προς το σπίτι μουσκεύοντας απ' τη βροχή, που οι ριπές της θύμιζαν πολυβόλο, ανάκατη με τους ενοχλητικούς κόκκους της άμμου, που τσιμπούσαν το δέρμα σαν χιλιάδες βελόνες. Ο Λίο μάλλον είχε δει τα φώτα του αυτοκινήτου μου κι είχε βγει να με υποδεχτεί με μια ομπρέλα.

Ήταν ένας άντρας στο ύψος μου, με αθλητική κορμοστασιά, αξιοζήλευτη για κάποιον που πλησίαζε τα εξήντα. Προεξέχον σαγόνι, άσπρα μαλλιά, πολύ κοντοκουρεμένα, κι ένα πλατύ χαμόγελο που εύκολα επιδείκνυε, με την παραμικρή ευκαιρία. Ήρθε τρέχοντας, παρακάμπτοντας μερικές λιμνούλες που είχαν σχηματιστεί στο λιθόστρωτο δρομάκι που διέσχιζε τον μπροστινό του κήπο. Συναντηθήκαμε στα μισά της απόστασης και χτυπήσαμε ο ένας τον άλλο φιλικά στον ώμο αντί άλλου χαιρετισμού. Για να προσπαθήσει να μιλήσει κανείς μ' εκείνο τον άνεμο, θα έπρεπε να είναι ηλίθιος. Ύστερα τρέξαμε προς το σπίτι.

«Πίστευα πως θα μας την έκανες», μου είπε με το που βρε-

θήκαμε μ' ένα σάλτο κάτω απ' το πρόστεγο του χολ, ρουθουνίζοντας από δυσαρέσκεια για την κακοκαιρία. «Μια βροχούλα είναι μονάχα».

«Ναι, βέβαια», είπα εγώ συνεχίζοντας την πλάκα. «Μια καλοκαιρινή ψιχάλα».

Κοιτάξαμε τον ορίζοντα μισοκλείνοντας τα μάτια μας για να τα προφυλάξουμε απ' την άμμο. Το γιγάντιο μέτωπο απείχε πια μόνο οχτώ εννιά χιλιόμετρα από την ακτή, αν και ήταν δύσκολο να πει κανείς με ακρίβεια. Κι είχαν αρχίσει να πέφτουν κεραυνοί, ο ένας μετά τον άλλο, στον ωκεανό.

Ο Λίο με έπιασε απ' το μπράτσο.

«Ας βιαστούμε καλύτερα, πριν γίνουμε κάρβουνο».

Το σπίτι του Λίο και της Μαρί ήταν άνετο, όχι ιδιαίτερα φανταχτερό, διακοσμημένο επίτηδες έτσι που να μοιάζει χωριάτικο, διαθέτοντας όμως συγχρόνως ανέσεις όπως μια μεγάλη τηλεόραση Bang Olufsen, ένα όρθιο πιάνο, όπου μάθαινε να παίζει η Μαρί τα τελευταία χρόνια, και μια καλή βιβλιοθήκη με πλήθος ταξιδιωτικών βιβλίων και ωραιότατους τόμους με συλλογές φωτογραφιών. Στους τοίχους, πάνω από τα κομοδίνα και στα ράφια της βιβλιοθήκης, έβλεπες μια σειρά από πανέμορφα τοπία της Ιρλανδίας, ζωγραφισμένα με παστέλ και ακουαρέλες και με την υπογραφή της Μαρί («Μ. Κόγκαν»). Είχα κι εγώ ένα, που μου το είχε χαρίσει πριν από μερικούς μήνες και τώρα φιγουράριζε πάνω από το τζάκι μου.

Με το που μπήκαμε, ήρθε και η Μαρί να με υποδεχτεί. Ήταν μια γυναίκα ψηλόλιγνη, που απέπνεε κομψότητα. Ανέκαθεν πίστευα πως μάλλον καταγόταν από πλούσια ή αριστοκρατική οικογένεια, μέχρι που κάποια στιγμή μού είπε ότι οι γονείς της είχαν ένα κατάστημα χονδρικής στη Νεβάδα. Όπως ακριβώς και ο Λίο, φαινόταν να έχει κάνει συμφωνία με τον διάβολο όσον αφορά την εξωτερική της εμφάνιση. Μια φορά, η φίλη μου η

Τζούντι Γκάλαχερ είχε αστείευτεί λέγοντας πως ίσως ήταν βαμπίρ, γιατί το δέρμα της Μαρί ήταν καλύτερο απ' ό,τι το δικό της, στα είκοσι εννιά της χρόνια. Η αλήθεια πάντως είναι πως ήταν μια γυναίκα που έκανε τους άντρες του χωριού να στρέφονται στο πέρασμά της – τόσο, που κάποιοι κόντεψαν κατά καιρούς να στραβολαιμιιάσουν.

Εκείνη τη βραδιά είχαν καλέσει ακόμα τους Ο'Ρουκ, τον Φρανκ και τη Λόρα, τους ιδιοκτήτες του καταστήματος που πουλούσε άνθη και χειροτεχνήματα στη Μέιν Στριτ, με τους οποίους η Μαρί είχε αρχίσει να κάνει παρέα τελευταία και που εγώ τους ήξερα μόνο εξ όψεως. Ο Λίο μού είχε εξομολογηθεί πως του φαίνονταν κάπως ξιπασμένοι –«κοκορεύονται όταν μιλάνε και κοροϊδεύουν τους χωρικούς της περιοχής, λες κι αυτοί δεν έχουν καμία σχέση μαζί τους»–, αλλά παραδεχόταν πως ενίοτε πρέπει να προσπαθεί κανείς να έχει κοινωνικές επαφές, κυρίως σε μια κοινότητα μικρή σαν το Κλένμπουραν, όπου οι μόνιμοι κάτοικοι τον χειμώνα δεν ξεπερνούσαμε τους εκατόν πενήντα.

Αφού με φίλησε και στα δυο μάγουλα, η Μαρί με σύστησε στους Ο'Ρουκ, που εκείνη τη στιγμή ήταν καθισμένοι σ' έναν καναπέ πλάι στο αναμμένο τζάκι, επαινώντας το μπράντι που τους είχε μόλις σερβίρει ο Λίο και που σύντομα βρέθηκε και στο δικό μου ποτήρι. Η Λόρα, η γυναίκα, με το που με είδε να μπαίνω, σηκώθηκε κι έκανε μια παράξενη χειρονομία. Έπλεξε τα δάχτυλα των χειρών της και μου είπε πως ήταν «πραγματικά τιμή της» που με γνώριζε: «Έχω αρκετούς από τους δίσκους σας και μου αρέσουν όλα τα τραγούδια, είναι, είναι...» είπε κάνοντάς μου χώρο στον καναπέ και χτυπώντας με το χέρι της το κενό που είχε αφήσει για μένα. «Έχω τόσες ερωτήσεις να σας κάνω! Ο Λίο μάς είπε ότι πότε πότε παίζετε κι εδώ», πρόσθεσε δείχνοντας το πιάνο. «Θα μπορούσατε ίσως να μας κάνετε κι εμάς την τιμή...»

Έριξα ένα δολοφονικό βλέμμα στον Λίο, που μου αποκριθήκε μ' ένα παγωμένο χαμόγελο, κι ύστερα αποφάσισα να βάλω τα δυνατά μου και να απαντήσω στις άπειρες ερωτήσεις της Λόρα

Ο'Ρουρκ, ενόσω περιμένα να παρέμβει ο άντρας της ο Φρανκ –ένας τύπος με λεπτό πρόσωπο και γυάλινα μάτια που θύμιζαν βατράχου– και να παίζει τον ρόλο του ως ρυθμιστή, συμβουλευοντάς τη κάποια στιγμή να πάψει να με ζαλίζει με όλες εκείνες τις ερωτήσεις. Αυτό όμως δε συνέβη ποτέ. Καθισμένος πλάι της, με το ποτήρι μου ξέχειλο σχεδόν απ' το μπράντι, δέχτηκα τη δίχως διακοπές επίθεση της κυρίας Ο'Ρουρκ. «Σας είχα δει στην τηλεόραση, στο γκαλά της BAFTA πριν από δύο χρόνια. Σηκωθήκατε να παραλάβετε το βραβείο από τα χέρια του Ντάρεν Φλιν και της Κέιτ Γουίνσλετ. Ω Θεέ μου, δεν μπορώ να το πιστέψω πως τώρα κάθεστε εδώ δίπλα μου». Και, λέγοντάς το αυτό, ακούμπησε το χέρι της στο γόνατό μου, χαχανίζοντας μ' έναν τρόπο που με έκανε κι εμένα να γελάσω. Και ο Λίο γέλασε, ενώ ο κύριος Ο'Ρουρκ ρούφηξε το μπράντι του, έτοιμος να γεμίσει και πάλι το ποτήρι. «Πείτε μου, κύριε Χάρπερ, πώς είναι από κοντά η Κέιτ...;»

Το άντεξα όσο καλύτερα μπορούσα, πετώντας πού και πού κανένα χιλιοειπωμένο ανέκδοτο, προσέχοντας συγχρόνως ώστε όλα όσα διηγούνται να ανήκουν στη ζωή μου όπως ήταν πριν από δύο χρόνια, μέχρι που μας φώναξε η Μαρί στο τραπέζι, πράγμα που με έκανε να νιώσω άπειρη ευγνωμοσύνη για κείνη.

Πρώτοι κάθισαν οι Ο'Ρουρκ και η Λόρα φρόντισε να μου κρατήσει μια θέση ανάμεσα στην ίδια και τον άντρα της, αλλά ξέφυγα απ' την παγίδα της κάνοντας τον αφηρημένο και τελικά βρέθηκα να κάθομαι σε μια γωνία, πλάι στον Λίο κι απέναντι από τη Μαρί, που ίσα ίσα εκείνη τη στιγμή είχε φροντίσει να προσγειωθεί στο τραπέζι μία πιατέλα με σαλάτα από ζεστά ζυμαρικά και γαρίδες σε σάλτσα βινεγκρέτ. Και, πριν προλάβει η κυρία Ο'Ρουρκ να αντεπιτεθεί με κάποια από τις ερωτήσεις της, έκανα ένα σχόλιο για την καταιγίδα, ελπίζοντας πως έτσι θα αλάζαμε θέμα για το υπόλοιπο του δείπνου μας.

«Ζόρικα τα πράγματα», είπα. «Νομίζω πως κάπου άκουσα ότι οι άνεμοι θα φτάσουν τα εκατόν εξήντα χιλιόμετρα την ώρα».

«Είναι συνηθισμένο να φτάνουν τα δέκα μποφόρ, ίσως και λίγο παραπάνω», σχολίασε ο Λίο. «Αλλά όχι με τέτοιον ηλεκτρισμό στην ατμόσφαιρα και τόσα βεγγαλικά. Μίλησα απ' τον ασύρματο με τη μετεωρολογική υπηρεσία του Ντονιγκόλ σήμερα το απόγευμα και είπαν πως θα κρατήσει ως το πρωί».

«Λάτρης του ασυρμάτου;» ρώτησε τότε τον Λίο ο Φρανκ Ο'Ρουκ.

«Όχι... δεν τον χρησιμοποιώ παρά μόνο για να μιλάω με την Υπηρεσία Πολιτικής Προστασίας ή με τον Ντόνοβαν και τους άλλους ψαράδες πότε πότε. Τον έχω περισσότερο ως μέσο εκτάκτου ανάγκης. Το τηλέφωνο κόβεται πολύ συχνά σ' αυτή την περιοχή».

«Ναι», συμφώνησε και ο Ο'Ρουκ, «και στο Κλένμπουραν η σύνδεση είναι κακή, οπότε φαντάζομαι τι θα γίνεται εδώ πέρα».

«Πώς σας φαίνεται που ζείτε σ' ένα τόσο απομονωμένο μέρος, κύριε Χάρπερ;» παρενέβη τότε στη συζήτηση η Λόρα. «Δε φοβάστε; Αν και η αλήθεια είναι πως δεν πρέπει να ανησυχείτε – εδώ ποτέ δε συμβαίνει τίποτα».

«Χαίρομαι που το μαθαίνω», αποκρίθηκα εγώ, «πραγματικά...»

«Αν και τελευταία έχουν ακουστεί διάφορα, ξέρετε», συνέχισε εκείνη, εκμεταλλευόμενη τη σύντομη παύση μου. «Την περασμένη χρονιά διέρρηξαν το μαγαζί των Κένεντι. Άκουσα επίσης ότι λήστεψαν ένα σπίτι κοντά στο Φόρταουν, ενόσω οι ιδιοκτήτες του κοιμούνταν μέσα. Είναι μεμονωμένα περιστατικά, αλλά παλιότερα, απ' ό,τι λέγεται, ποτέ δε γίνονταν τέτοια πράγματα. Πρόκειται για μια συμμορία από την Ανατολική Ευρώπη, αν και ο Φρανκ πιστεύει πως όλα αυτά δεν είναι παρά φήμες που διαδίδουν οι πωλητές συστημάτων συναγερμού».

«Συμφωνώ κι εγώ μαζί του», είπε ο Λίο. «Δεν πιστεύω πως ένας εγκληματίας θα ερχόταν σε τούτη τη γωνιά του κόσμου μόνο και μόνο για να κλέψει μια τηλεόραση. Εγώ, από την πλευρά μου, αρνούμαι να φοβηθώ».

«Καλά τα λες, Λίο», είπα εγώ.

«Κι εσύ, Μαρί;» ρώτησε ο Φρανκ. Είχε μείνει σιωπηλός για λίγο, με το βλέμμα χαμένο κάπου στο βάθος του ποτηριού του. «Πώς σου φαίνεται που ζείτε μόνοι σας σε τούτη την απομονωμένη ακτή;»

«Η αλήθεια είναι ότι δεν το πολυσκεφτόμαστε», αποκρίθηκε η Μαρί. «Έχουμε ζήσει σε μέρη πολύ πιο επικίνδυνα απ' αυτό και ποτέ δεν πάθαμε τίποτα – αν εξαιρέσουμε καμιά μικροκλοπή ή καμιά τρομάρα τότε τότε. Αλλά συμφωνώ με τον Λίο – ποιος θα ερχόταν σε τούτη την απομονωμένη γωνιά του κόσμου για να κλέψει, ε; Υπάρχουν μέρη πολύ πιο βολικά για μια συμμορία ληστών...»

Έξω έπεσε μια αστραπή, που ελάχιστα δευτερόλεπτα αργότερα την ακολούθησε μια φοβερή βροντή, σταματώντας τη συζήτηση περί ληστών και κάνοντάς μας να επιστρέψουμε στο θέμα του καιρού.

«Τέλος πάντων, λένε πως ετούτη δε θα είναι η τελευταία καταιγίδα για φέτος το καλοκαίρι. Περιμένουμε πολλές βροχές τον Αύγουστο. Ίσως να έχουμε και πάλι πλημμύρες, όπως πριν από δύο χρόνια».

Ο Φρανκ Ο'Ρουρκ μάς είπε τότε για έναν φίλο του που είχε χάσει εμπόρευμα αξίας χιλιάδων ευρώ μέσα σε μία βραδιά με τις πλημμύρες του 2008 στο Γκόλγουεϊ. Ο Λίο διατύπωσε την άποψη πως ολόκληρος ο πλανήτης είχε τρελαθεί με την κλιματική αλλαγή.

«Εγώ πάντως δεν έχω ξαναδεί στη ζωή μου σωρειτομελανία σαν τον αποψινό», παρενέβη τότε η Μαρί.

«Σωρειτομελανία;» ρώτησα εγώ.

«Αυτό τον σχηματισμό νεφών. Είναι παράξενος. Ασουνήθιστος για τα μέρη μας. Όλα αυτά έχουν να κάνουν με την κλιματική αλλαγή, χωρίς αμφιβολία. Το διάβασα σε κάποιο τεύχος του *National Geographic*. Το κλίμα της Ιρλανδίας επηρεάζεται από το ρεύμα του Κόλπου του Μεξικού. Δε θα ήταν τόσο ήπιο χωρίς αυτό το ρεύμα θερμού ύδατος, που τώρα έχει αρχίσει να

σταματάει. Αυτό είναι που προκαλεί τέτοιες καταιγίδες. Καθώς και κάτι παράξενες αλλαγές στη μετανάστευση των πουλιών».

Έξω από το σπίτι, η ένταση της καταιγίδας αυξανόταν και τώρα οι κεραυνοί έπεφταν ανά λεπτό. Στο σαλόνι, το ηλεκτρικό έκανε διακοπές. Στιγμές στιγμές μέναμε σε απόλυτο σκοτάδι, μόνο με το φως απ' το τζάκι, κι άλλες, πάλι, έπεφτε ένας κεραυνός πάνω απ' τα κεφάλια μας, διακόπτοντας τη συζήτηση, που ύστερα συνεχιζόταν με γέλια και αστεϊσμούς.

Ούτε όλη αυτή η δραστηριότητα όμως αρκούσε για να αποσπάσει την προσοχή της Λόρα Ο'Ρουρκ, η οποία –με το που τέλειωσε το πρώτο της πιάτο– ξανάρχισε να με ανακρίνει. «Γιατί διαλέξατε να εγκατασταθείτε στο Κλένμπουραν;» «Σκέφτεστε να μείνετε καιρό εδώ;»

Το πρώτο πιάτο και το κρασί μου είχαν φτιάξει τη διάθεση κι είχα περισσότερη όρεξη για κουβέντα. Της αποκριθήκα πως ήταν η δεύτερη φορά που απομονωνόμουν στο Ντονιγκόλ για να ολοκληρώσω τη σύνθεση κάποιου έργου μου. Η πρώτη ήταν πριν από δεκαπέντε σχεδόν χρόνια, όταν είχα πάει στο σπίτι κάτι φίλων στα περίχωρα του Λάγκιρσλαν, απέναντι από μία παραλία που δε διέφερε και πολύ απ' αυτήν που έβλεπα τώρα κάθε πρωί.

«Μεγάλωσα στο Δουβλίνο», της είπα, «κι όταν ήμουν παιδί, ερχόμουν με τους γονείς μου τα καλοκαίρια στο Ντονιγκόλ. Είναι ένας τόπος που ακόμα και τώρα με κάνει να νιώθω καλά –προστατευμένος. Υποθέτω πως μου θυμίζει τις ευτυχισμένες μέρες των παιδικών μου χρόνων».

Με το που ολοκλήρωσα τη φράση μου, συνειδητοποίησα πως είχα μόλις ανοίξει ένα θέμα επικίνδυνο, για το οποίο δε μου άρεσε να μιλώ. Η Λόρα Ο'Ρουρκ το κατάλαβε μεμιάς.

«Έχετε οικογένεια;» με ρώτησε.

«Ναι», αποκριθήκα με τη φωνή ανθρώπου που δε θέλει ν' ακουστεί. «Δύο παιδιά».

«Που θα έρθουν σε δυο βδομάδες – καλά δε λέω, Πιτ;» παρενέβη τότε ο Λίο.

«Ναι», συνέχισα εγώ. «Θα έρθουν να περάσουν εδώ τις καλοκαιρινές τους διακοπές. Ελπίζω να τους αρέσει το Ντονιγκόλ».

«Ω, σίγουρα. Θα ξετρελαθούν», βιάστηκε να πει η Μαρί.

Η Λόρα Ο'Ρουρκ είχε την έκφραση ανθρώπου που μόλις πέτυχε φλέβα, αλλά συγχρόνως ντρεπόταν λιγάκι ν' αρχίσει να τη σκάβει. Στο πρόσωπό της ζωγραφίστηκε και πάλι εκείνο το σφιγμένο, υπεροπτικό της χαμόγελο και μου απηύθυνε τελικά την ερώτηση που όλοι πια περιμέναμε ν' ακούσουμε.

«Μα, είστε... παντρεμένος ή...;»

«Χωρισμένος», αποκρίθηκα εγώ.

«Ω. Λυπάμαι πολύ. Είναι φοβερό όταν υπάρχουν και παιδιά στη μέση, ε; Η ξαδέρφη μου η Μπεθ μόλις...»

Τότε ο Λίο βιάστηκε να σερβίρει κι άλλο κρασί και να προσπαθήσει ν' αλλάξει θέμα. Η Μαρί σηκώθηκε, μάζεψε τα πιάτα κι άρχισε να μας ρωτάει πώς θέλαμε τις μπριζόλες μας. Σηκώθηκα κι εγώ να τη βοηθήσω, και στην κουζίνα τής έκλεισα το μάτι και της ψιθύρισα: «Ευχαριστώ».

Έφτασε η ώρα για το δεύτερο πιάτο –κάτι πεντανόστιμες μπριζόλες με πουρέ πατάτας και λαχανικά–, πράγμα που μου επέτρεψε να πάρω μια ανάσα. Η Λόρα Ο'Ρουρκ φάνηκε να χάνει το ενδιαφέρον της για μένα –ίσως επειδή κατάλαβε πως ήμουν σκληρό καρύδι για τα δόντια της– και επικεντρώθηκε στους Κόγκαν. Είχε ακούσει ότι κατάγονταν απ' το Πόρτλαντ κι είχε μια ξαδέρφη που ζούσε εκεί – πότε είχαν αποφασίσει να έρθουν στην Ιρλανδία; Ήταν αλήθεια πως είχαν ζήσει πολλά χρόνια στην Ασία;

Υποθέτω πως θα κυκλοφορούσαν πολλές ιστορίες στο χωριό για μας τους «καινούργιους» κατοίκους. Ίσως να ήταν μια λογική καθακής επιβίωσης. Μια τόσο μικρή κοινότητα πρέπει να προστατεύεται και, προκειμένου να το πετύχει, οφείλει να ενημερώνεται, να γνωρίζει τα νέα μέλη της και να φροντίζει να μαθαίνει τα βιογραφικά τους με κάθε λεπτομέρεια. Και η Λόρα Ο'Ρουρκ δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να υπακούει στα ένστικτά της καθώς

μας βομβάρδιζε με όλες αυτές τις ερωτήσεις εκείνη τη βραδιά. Ο Λίο πάντως ήταν πολύ πιο γενναιόδωρος και κατατοπιστικός από μένα στις απαντήσεις του. Καθώς είχε μάλιστα πει και κάμποσο κρασί, δεν του ήταν και τόσο δύσκολο ν' αρχίσει να μιλάει για τη ζωή του και για τις περιπλανήσεις του ανά τον κόσμο.

Στα είκοσι πέντε του, μας είπε, είχε αποφασίσει να κρεμάσει τα γάντια του μποξ σ' ένα καταγώγιο στη Νεβάδα και να δεχτεί μια πρόταση για δουλειά στο Σαν Αντόνιο, στο Τέξας, θέλοντας να ασχοληθεί στο εξής επαγγελματικά με την παροχή υπηρεσιών ασφαλείας. Εκείνη την εποχή η Μαρί ήταν ήδη το κορίτσι του. Εκείνη χόρευε σ' ένα πολυτελές ξενοδοχείο του Λας Βέγκας κάθε Παρασκευή βράδυ και είχε εργαστεί ως χορεύτρια με αναγνωρισμένους καλλιτέχνες, όπως ο Τομ Τζοουνς. Έφυγαν από τη Νεβάδα ξεκινώντας ένα μεγάλο ταξίδι που δε θα είχε επιστροφή. Δεν ξανάζησαν ποτέ στις ΗΠΑ εκτός από ένα σύντομο διάστημα τριών μηνών, όταν πέθανε η μητέρα της Μαρί κι έμειναν κι οι δυο τους πια επισήμως ορφανοί και απροστάτευτοι στον κόσμο. Έπειτα, πλησιάζοντας πια στην ηλικία «κατά την οποία έχει κερδίσει κανείς το δικαίωμα να μην κάνει τίποτα», άρχισαν να σκέφτονται τόπους κατάλληλους για να αποσυρθούν. «Για κάποιο λόγο ανέκαθεν είχαμε στον νου μας δύο μέρη: την Ιρλανδία –ή τη Σκωτία– και την Ταϊλάνδη. Προσωπικά, ήξερα πολλούς γέρους που πήγαιναν να μείνουν στην Ταϊλάνδη. Από τα πενήντα και μετά μπορείς να πάρεις βίζα μόνιμης παραμονής σ' αυτή τη χώρα και με μια σύνταξη από δυτικό κράτος ζεις άνετα. Η Μαρί όμως μιλούσε πάντα για την Ευρώπη, για τις γέρινες ακτές της Ιρλανδίας... και...»

Ο Λίο συνέχισε να μας αφηγείται πώς έφτασαν στο Κλένμπουργκ – ήταν μια ιστορία που εγώ την είχα ακούσει ήδη τουλάχιστον δύο φορές. Άρχισα να αφαιρούμαι λιγάκι. Ο νους μου ταξίδεψε μακριά από κει. Υπήρχαν σκέψεις που πάλευαν να κερδίσουν την προσοχή μου... Και, πάνω απ' όλα, εκείνη η φωνή. Η φωνή που είχε μιλήσει μέσα μου λίγο πριν φύγω από το σπίτι...

Θα την ακούς πότε πότε.

...και την επόμενη στιγμή δεν ήμουν πια εκεί, στο σαλόνι των Κόγκαν, αλλά είχα επιστρέψει στο σπίτι της παιδικής μου ηλικίας, στα βόρεια του Δουβλίνου, κοντά στο Κουμ, σ' εκείνο το μικρό σαλονάκι όπου το τζάκι έκαιγε πάντα φουλαρισμένο με τύρφη.

«Το ένστικτο είναι ισχυρό στην οικογένειά μας. Μην το ξεχάσεις ποτέ αυτό, Πιτ».

Η μητέρα μου πάντα μού μιλούσε για το συγκεκριμένο θέμα με φυσικότητα. Αλλά και πάντα με μυστικότητα, μόνον όταν ήμασταν μόνοι οι δυο μας. Για την έκτη αίσθηση. Τον άγγελο-φύλακα. Τη φωνή που μας προστάτευε.

«Άκου την, υπάρχει για να μας βοηθάει».

Εκείνη και πριν από κείνη η μητέρα της –η γιαγιά μου– είχαν το χάρισμα να την ακούν. Και πότε πότε τους μιλούσε, τους έλεγε διάφορα για να τις προστατέψει – τις ίδιες και τις οικογένειές τους.

«Και τώρα θα μας πει την ιστορία του θείου σου του Βίνσεντ και του λεωφορείου», έλεγε ο πατέρας μου όταν μας τσάκωνε. «Καλύτερα να μην τα πεις ποτέ αυτά έξω απ' το σπίτι, γιατί αλλιώς θα σε κλείσουν σε κανένα τρελάδικο».

«Είσαι άπιστος Θωμάς, πατέρα», τον μάλωνε η μάνα μου γλυκά και έπειτα με κοιτούσε χαμογελαστή, με κάτι μάτια γεμάτα αστέρια. «Την ξέρεις αυτή την ιστορία, Πίτερ; Ο αδερφός μου ο Βίνσεντ, Θεός σ'χωρέσ' τον, θα μπορούσε να είχε πεθάνει πολύ πιο νέος. Το σχολικό του λεωφορείο συγκρούστηκε μ' ένα φορτηγό. Σκοτώθηκαν δεκαοχτώ παιδιά, ο οδηγός και μια δασκάλα. Αλλά ο Βίνσεντ δεν ήταν εκεί – για μία και μόνη φορά στη ζωή του, εκείνη τη μέρα είχε χάσει το λεωφορείο. Ξέρεις γιατί; Ετοιμαζόταν να φύγει απ' το σπίτι όταν η μητέρα μας είδε πως ένα από τα κουμπιά του ήταν έτοιμο να πέσει. Του είπε να περιμένει – θα έφερνε τα ραφτικά της και θα του το έραβε στο άψεσβήσε. Κι ενόσω το έκανε –κι ο Βίνι διαμαρτυρόταν πως θα αρ-

γούσε– αυτή η φωνούλα μίλησε στη μητέρα μας. Και της είπε: *Μην αφήσεις τον Βίνι να βγει απ' το σπίτι. Όχι σήμερα.* Και η μητέρα του έραψε το κουμπί καθυστερώντας όσο περισσότερο μπορούσε. Και του το έραψε επίτηδες πιάνοντας και το πουνκάμισο μαζί, για να κάνει μετά την ξαφνιασμένη και να το ξηλώσει πάλι. Κι ο Βίνι διαμαρτυρόταν πως θα έχανε το λεωφορείο. «Ε, λοιπόν, θα το χάσεις!» του φώναξε τελικά η μάνα μας. Κι έτσι έγινε. Κι εκείνη τη μέρα σκοτώθηκαν όλοι του οι φίλοι. Κανένας τους δε γλίτωσε».

Τέτοιες ιστορίες ήταν συνηθισμένες στο σπίτι μας και ο πατέρας μου κάποιες φορές θύμωνε. Έλεγε στη μάνα μου πως δεν ήταν σωστά πράγματα αυτά που μου μάθαινε, ότι θα μεγάλωνα πιστεύοντας σε φαντάσματα και προαισθήματα κι ότι μας έφτανε η θρησκεία – δε χρειαζόταν να προσθέτουμε κι άλλα θαύματα στη λίστα με τις φρούδες ελπίδες. Εκτός αυτού, εκείνος θεωρούσε ότι το να πιστεύει κανείς σε προαισθήματα πήγαινε κόντρα στη χριστιανική πίστη και ήταν σκέτη βλακεία.

«Όλες οι μητέρες του κόσμου ανησυχούν για τα παιδιά τους όταν τα βλέπουν να φεύγουν απ' το σπίτι. Ο Θεός το θέλησε να γίνει εκείνη τη μέρα το δυστύχημα με το λεωφορείο και η μάνα σου σκέφτηκε πως...»

Μα δεν ήταν αυτή η μόνη φορά, επέμενε η μητέρα μου. Χώρα που της είχε συμβεί και της ίδιας.

«Τι έγινε εκείνο το πρωί, στις 24 Μαρτίου του 1968; Ήσουν κι εσύ εκεί, Πάτρικ, δίπλα μου, στο κρεβάτι. Το θυμάσαι;»

«Εμ... όχι».

Το θυμόταν όμως, θα μου έλεγε έπειτα η μητέρα μου, ένα από κείνα τα μακρόσυρτα απογεύματα που ο μπαμπάς είχε πάει στην παμπ, εγώ είχα μείνει στο σπίτι για να μελετήσω πιάνο κι εκείνη έραβε μια ζακέτα καθισμένη στον καναπέ, πλάι στη φωτιά. «Ξύπνησα κλαίγοντας γιατί είχα δει ένα πολύ τρομακτικό όνειρο. Είχα δει ένα νεκροταφείο γεμάτο κόσμο. Ιρλανδούς. Και ήξερα πως θα γινόταν κάτι τρομερό. Το είπα στον πατέρα σου κι

εκείνος μου αποκρίθηκε να μην ανησυχώ, δεν ήταν παρά ένας επιπόλητος – αυτό μονάχα. Εγώ όμως ένιωθα φριχτά, σαν να είχε πεθάνει το ίδιο μου το παιδί.

»Το μεσημέρι ήμουν στην κουζίνα, θυμάμαι, κι άκουγα ραδιοφωνο, όταν κάποιος ανακοίνωσε πως μια πτήση που πήγαινε από το Κορκ στο Λονδίνο είχε χαθεί στη θάλασσα. Κρατούσα ένα τηγάνι στο χέρι και μου έπεσε κάτω – παραλίγο να σωριαστώ κι εγώ από πάνω του. Έπειτα, το ίδιο εκείνο απόγευμα, μάθαμε πως ένα αεροπλάνο της Aer Lingus είχε πέσει κάμποσα χιλιόμετρα έξω απ' το Γουέξφορντ. Σκοτώθηκαν εξήντα ένας επιβάτες και το πλήρωμα... Ο πατέρας σου γύρισε στο σπίτι με πρόσωπο χλομό, χώθηκε στο κρεβάτι και επί ένα χρόνο τουλάχιστον αρνιόταν να μιλήσει γι' αυτό το θέμα, αλλά όλα έγιναν όπως σου τα λέω».

Αυτή ήταν η πιο παράξενη ιστορία, αλλά υπήρχαν κι άλλες, πολλές... Κάποιες φορές ήταν μονάχα ένα άσχημο προαίσθημα που αποδεικνυόταν αληθινό («η Κάτι Κένεντι έμοιαζε σαν νεκρή σήμερα το πρωί»... και τρεις μήνες αργότερα πηγαίναμε στην κηδεία της – καρκίνος στα οστά), άλλοτε, πάλι, ήταν μια φωνή («Πού έχεις βάλει το διαλυτικό που άφησα στην κουζίνα;» ρωτούσε ο μπαμπάς... και η μαμά απαντούσε πως το είχε πετάξει απ' το παράθυρο και καλά θα έκανε να μην ξαναφήσει τίποτα τέτοιο στην κουζίνα της. «Μια φωνή μου είπε για έναν φάρυγγα καμένο και κάποιον που έμεινε μουγγός για την υπόλοιπη ζωή του»). Κι ο μπαμπάς, βέβαια, έκλεινε πάντα τα μάτια, αναστέναζε και τη συμβούλευε να μην τα λέει αυτά ποτέ έξω απ' το σπίτι. Αχ, μαμά, μαμά...

«Είμαστε ευλογημένοι, Πιτ. Εσύ είσαι ευλογημένος, χαρισματικός. Δες τι όμορφα πράγματα γράφεις στο πιάνο. Όλα αυτά από κάπου βγαίνουν, από έναν ουράνιο τόπο μέσα σου. Είσαι ένα αγγελούδι – το ξέρεις; Ίσως κάποια μέρα ν' ακούσεις κι εσύ τη φωνή».

«Ναι, αλλά εγώ δε θέλω να ακούω φωνές, μαμά... Ο μπα-

μπάς λέει πως αυτά είναι τρέλες κι ότι θα με κλείσουν σε κανένα άσυλο αν λέω τέτοια πράγματα στον κόσμο».

Τότε η μάνα μου σκέπαζε τα μάτια μου με το χέρι της, μου έκλεινε τα βλέφαρα και μου χάιδευε τη μύτη λες κι ήθελε να μου την κλέψει.

«Τρέλα είναι το να ζεις τη ζωή σου σαν να μην πρόκειται να τελειώσει ποτέ, Πίτερ Χάρπερ. Κοίτα να τη χαρείς. Να την αποδεχτείς. Να μην τη φοβάσαι, κι αυτή θα σου δώσει ό,τι της ζητήσεις».

Ό,τι της ζητήσεις.

«Ένα ποτήρι κρασί;»

Ό,τι της ζητήσεις.

«Πού ταξιδεύετε, κύριε Χάρπερ;»

Άνοιξα τα μάτια, ή μάλλον, για να το πω καλύτερα, τα άφησα να δουλέψουν και πάλι, γιατί τα είχα ανοιχτά αλλά και κλειστά συγχρόνως, και είδα την κυρία Ο'Ρουρκ να κρατάει το μπουκάλι το κρασί γερό πάνω από το ποτήρι μου.

«Σας ρώτησα αν θέλετε άλλο κρασί...»

«Όχι...» αποκρίθηκα, προσπαθώντας να επανέλθω απ' τον τόπο των αναμνήσεων. «Όχι, ευχαριστώ. Νομίζω πως ήπια ήδη αρκετά».

Μετά το επιδόρπιο ένιωθα πια κάπως κουρασμένος και βαριεστημένος με τη Λόρα Ο'Ρουρκ, της οποίας η παρουσία εμπόδιζε κάθε απόπειρα συζήτησης με τους φίλους μου, τον Λίο και τη Μαρί, αλλά δέχτηκα να πάρω μαζί τους ένα τσάι, στους αντικριστούς καναπέδες πλάι στο τζάκι. Η Λόρα, όρθια μ' ένα φλιτζάνι τσάι, επαινούσε τους πίνακες της Μαρί. Τη ρώτησε πότε σκόπευε ν' αρχίσει να παραδίδει μαθήματα ζωγραφικής στις γυναίκες του χωριού.

«Η αλήθεια είναι πως έμαθα μόνη μου», αποκρίθηκε εκείνη, «οπότε δε νομίζω πως θα ήμουν και τόσο καλή δασκάλα».

Η Λόρα Ο'Ρουρκ έδειξε να δυσαρεστείται με την απάντησή. Πρόσθεσε πως θα της άρεσε να είχε έναν πίνακα της Μαρί και σχολίασε πως είχε στο σαλόνι της «ένα κενό ό,τι πρέπει».

«Αν θέλετε, μπορεί η Μαρί να σας φτιάξει ένα πορτρέτο», πρόσθεσε τότε ο Λίο. «Πέρα απ' το γεγονός ότι ζωγραφίζει ωραία τοπία, είναι και εξαιρετική προσωπογράφος».

«Αλήθεια, Μαρί;» ρώτησα εγώ. «Αν το ήξερα νωρίτερα, θα σου είχα ήδη ζητήσει να μου κάνεις το πορτρέτο».

«Ε, καλά. Παλιότερα ζούσα απ' αυτή τη δουλειά», αποκρίθηκε εκείνη. «Στα ξενοδοχεία που δούλευε ο Λίο, εγώ έκανα τις προσωπογραφίες κάποιων πελατών και...»

«Έφτιαξε μία για τη γυναίκα του Φρανσουά Μιτερράν – στ' αλήθεια τώρα», παρενέβη ο Λίο, που αποδεικνυόταν ο πλέον δραστήριος διαφημιστής της ντροπαλής του συζύγου. «Και για τον Μπίλι Κρίσταλ. Χάρη σ' αυτό ξεπληρώσαμε το μισό μας σπίτι», είπε τελικά αστεειεύμενος.

«Όλοι οι πίνακες που βλέπω εδώ πάντως είναι από ιρλανδικά τοπία», παρατήρησε η κυρία Ο'Ρουρκ κοιτώντας τους τοίχους. «Δεν έχεις κανέναν από άλλη χώρα;»

Η Μαρί έγνεψε αρνητικά χαμογελώντας.

«Τους περισσότερους τους χάρισα ή τους πούλησα στη διαδρομή. Όταν ήρθα στην Ιρλανδία, δεν είχα κανέναν μαζί μου και ήδη τώρα δε χωράνε άλλοι πια στους τοίχους. Το βλέπετε και μόνοι σας. Σκέφτομαι να χαρίσω μερικούς στην ενορία».

Μετά το τσάι άρχισα να χασμουριέμαι. Η καταιγίδα είχε πάψει να μανιάζει εκεί έξω και τα φώτα του σπιτιού εδώ και κάμποση ώρα είχαν σταματήσει να τρεμοπαίζουν εξαιτίας των κεραυνών. Εκτός αυτού, η Λόρα Ο'Ρουρκ είχε αναφέρει το πιάνο για δεύτερη φορά και, παρόλο που έκανα τον βλάκα, ήξερα ότι θα το επιχειρούσε και πάλι. Σκέφτηκα πως η στιγμή ήταν ιδανική για να γυρίσω στο σπίτι μου. Σηκώθηκα απ' τον καναπέ ζητώντας συγγνώμη που ήμουν τόσο σπαστικός, βράδυ Παρασκευής.

Οι Ο'Ρουρκ ανακοίνωσαν πως θα παρέθεταν πολύ σύντομα

ένα δείπνο στο σπίτι τους και ότι θα χαίρονταν αν πήγαινα κι εγώ. «Ίσως όταν έρθουν και τα παιδιά σας να πάμε μια βόλτα με το ιστιοφόρο του Φρανκ».

Δέχτηκα την πρόσκληση διπλωματικά κι ύστερα ευχαρίστησα τη Μαρί για το υπέροχο δείπνο. Φόρεσα το σακάκι μου κι ο Λίο με συνόδευε έξω.

Είχε σταματήσει να βρέχει, αλλά ο άνεμος εξακολουθούσε να φυσά δυνατά. Ο Λίο, που ήταν λιγάκι μεθυσμένος, έκανε ένα σχόλιο για τους Ο'Ρουρκ: είπε ότι κάθε φορά που βρισκόταν μαζί τους ένιωθε σαν να περνούσε από ανάκριση. Εγώ έβαλα τα γέλια και του είπα πως η αίσθηση που περιέγραφε μου ήταν οικεία. Τότε, καθώς πηγαίναμε προς το αυτοκίνητο, πρόσεξα ότι ο Λίο κοιτούσε επίμονα κάτι στον ουρανό. Σήκωσα το βλέμμα μου και το είδα κι εγώ.

Ένα τεράστιο σύννεφο στεκόταν πάνω από την ακτή. Το φως της σελήνης, περνώντας ανάμεσα απ' τους σχηματισμούς των νεφών, έκανε να διαγράφεται η γιγάντια σιλουέτα του. Ήταν σαν μια χοντρή, τεράστια μαύρη μαρέγκα, με διάμετρο δυόμισι χιλιομέτρων, που συστρεφόταν σχηματίζοντας μια παράξενη σπείρα απ' όπου ξεπετιούνταν μικροί ανεμοστρόβιλοι που διαλύονταν αμέσως μετά τη γέννησή τους.

«Ποπό... ετούτο φαντάζει στ' αλήθεια τρομακτικό», είπα δίχως να πάψω να το κοιτάζω.

«Ναι. Καλύτερα να βιαστείς, πριν ξεσπάσει αυτό το πράγμα», αποκρίθηκε ο Λίο. «Είσαι σίγουρος πως δε θες να μείνεις λίγο ακόμα;»

Κοίταξα προς το μεγάλο σύννεφο, που κουβαλούσε όλη τη σκοτεινιά του κόσμου, όμοιο μ' έναν μεγαλειώδη, οργισμένο Θεό έτοιμο να ξεσπάσει. Ήταν ήσυχο, ίσα ίσα πάνω απ' το Δόντι του Μπιλ, απ' όπου έπρεπε να περάσω μες στα επόμενα δύο λεπτά.

Μη φεύγεις, Πιτ.

Από την άλλη όμως, πώς να εμφανιστώ και πάλι μπροστά στους Ο'Ρουρκ, με την ουρά στα σκέλια; *Θα μείνω λίγο ακόμα.*

Υπάρχει ένα τρομερό σύννεφο πάνω από την ακτή, κι εκτός αυτού, έχω κι ένα κακό προαίσθημα για απόψε. Σας έχω μιλήσει ποτέ για τα προαισθήματα στην οικογένειά μου;

Όχι, όχι απόψε.

Θυμήθηκα τον θείο μου τον Βίνσεντ και το κουμπί του. Πολύ θα μου άρεσε να είχα κι εγώ μια δικαιολογία και να μπορούσα να μείνω. Ίσως, αν ήμουν πολύ τυχερός, να μην έπαιρνε μπροστά το αμάξι. Ή ίσως να με ανάγκαζε ο Λίο να μείνω. Ή μπορεί πάλι...

«Όχι... πιστεύω πως αν βιαστώ θα φτάσω στο σπίτι πριν αρχίσει ετούτο το θηρίο να μας μαστιγώνει», είπα στον Λίο, χτυπώντας τον καθησυχαστικά στον ώμο. «Να προσέχεις, φίλε μου. Και γύρνα στο σπίτι. Σίγουρα η καινούργια σου φίλη θα έχει σκεφτεί κι άλλες ερωτήσεις να σου κάνει».

Ο Λίο έβαλε τα γέλια ενόσω εγώ πηδούσα τα σκαλιά της βεράντας και προσγειωνόμουν στον κήπο. Έτρεξα μέχρι το αυτοκίνητό μου και μπήκα μέσα. Ο Λίο ήταν ακόμα εκεί, περιμένοντας να με δει να φεύγω. Έβαλα το κλειδί στη μίζα και το έστριψα. Το Volvo μου έμενε συχνά, και τις μέρες με καταιγίδα οι μπαταρίες μερικών αυτοκινήτων αποφορτίζονται. Σε αναγκάζουν να μείνεις στο σπίτι τίποτα φίλων σου και να περάσεις μαζί τους τη βραδιά...

Η μηχανή πήρε μπροστά με την πρώτη.

ΟΔΗΓΗΣΑ ΑΡΓΑ ΣΤΟΝ ΣΤΕΝΟ χαλικόστρωτο δρόμο που ανηφόριζε προς τους αμμόλοφους, ενώ ένιωθα τον άνεμο να τραντάζει τους δύο τόνους ατσάλι του Volvo V40, λες κι ήταν φτιαγμένο από χαρτί. Οι προβολείς έσκιζαν το νυχτερινό σκοτάδι σαν δυο φωτεινά σπαθιά κι εγώ προσπαθούσα να μη χάνω από τα μάτια μου τη δεξιά άκρη του δρόμου, γιατί, καθώς απομακρυνόμουν από το σπίτι του Λίο κι ανέβαινα προς το Δόντι του Μπιλ, ο δρόμος ανυψωνόταν και από ένα σημείο κι ύστερα είχα στο πλάι μου έναν μικρό γκρεμό δίχως άλλο προστατευτικό πέρα από τους θάμνους του αμμόλοφου.

Από πάνω μου, η μεγαλειώδης και πανίσχυρη Θεά της Καταιγίδας είχε αρχίσει ν' αστράφτει και να βροντάει, έτοιμη ν' αρχίσει να γεννοβολάει.

Πάτησα λίγο το γκάζι. Σκέφτηκα πως δεν ήθελα να βρίσκομαι στον δρόμο όταν εκείνη η μεγάλη Μητέρα της Φωτιάς θα άρχιζε να τσιρτζίζει υστερικά πετώντας τα παιδιά της στη γη. Αλλά, με το που πέρασα την πλαγιά, φτάνοντας στην κορυφή του λόφου, είδα κάτι που με ανάγκασε να πατήσω φρένο.

Ένα κλαδί που είχε πέσει κάθετα στον δρόμο.

Ήταν ένα μεγάλο κλαδί, από τα τέσσερα πέντε κεντρικά που είχαν απομείνει στην όμορφη γέριχη φτελιά που υψωνόταν στο Δόντι του Μπιλ. Μπόρεσα να διακρίνω τη μια του άκρη, που ήταν μαυρισμένη κι άχνιζε ακόμα, και υπέθεσα πως μάλλον κάποιος κεραυνός το είχε ρίξει από το δέντρο. Κι ύστερα ο θυελ-

λώδης άνεμος των τελευταίων δύο ωρών το είχε σπρώξει φέρωντάς το καταμεσής του δρόμου.

Έγειαρα μπροστά το κεφάλι κι έριξα μια ματιά προς τα πάνω μέσα από το παρμπρίζ. Η τεράστια μαύρη μαρέγκα είχε αρχίσει να περιστρέφεται ακριβώς πάνω από το αυτοκίνητο. Στα σωθικά της διακρίνονταν λάμπεις κι ακούγονταν μακρινές βροντές, σαν τα μισοσβησμένα ροχαλητά ενός γίγαντα που κάποιος τον ενόχλησε στον ύπνο του.

Αν δεν είχα το Volvo V40 αλλά κανένα Land Rover Discovery, σαν του Λίο, δε θα το σκεφτόμουν καν: θα έβαζα χαμηλή ταχύτητα και θα περνούσα από πάνω – μπορούσα να γυρίσω την επόμενη μέρα με το τσεκούρι μου και να το βγάλω από τη μέση. Αλλά το παλιό μου αυτοκίνητο ήταν χαμηλό και δεν άντεχε τέτοια ακροβατικά, άσε που φοβόμουν μη μου σκάσει κανένα λάστιχο καθώς θα το επιχειρούσα. Εκτός αυτού, θα έρχονταν αργότερα και οι Ο'Ρουρκ από τον ίδιο δρόμο κάποια στιγμή, κι ίσως να μην είχαν την τύχη να το δουν εγκαίρως.

Έτσι, αποφάσισα πως θα το έκανα όσο πιο γρήγορα μπορούσα.

Βγήκα από το αμάξι και μεμιάς συνειδητοποίησα πόσο επικίνδυνο ήταν το συγκεκριμένο εγχείρημα. Όλα όσα ήξερα για τις ηλεκτρικές καταιγίδες φώναζαν μέσα μου ότι κανονικά δεν έπρεπε να βρίσκομαι εκεί. Στην κορυφή ενός λόφου, πλάι σ' ένα δέντρο, κάτω από ένα σύννεφο έτοιμο να ξεσπάσει.

Όχι απόψε.

Κάπου είχα ακούσει ότι τα κλειστά αυτοκίνητα –όπως και τα αεροπλάνα– δε διατρέχουν κίνδυνο από τις ηλεκτρικές καταιγίδες, χάρη σε ένα φαινόμενο που κάνει τον ηλεκτρισμό να διατρέχει την επιφάνειά τους χωρίς να επηρεάζει το περιεχόμενό τους. Έτοιμος ήμουν να γυρίσω μέσα. Ίσως να προσπαθούσα καλύτερα να το παρακάμψω... μα τι στον δαίμονα. *Εμπρός, πάμε. Κάνε κουράγιο και φέρσου σαν άντρας· μη χάσεις ποτέ την αυτοεκτίμησή σου και την αντρικία σου αγάπη για τις ρι-*

ψοκίνδυνες μαλακίες, ακόμα κι αν το τίμημα είναι κάποια στιγμή να τα τινάξεις.

Εκείνη τη στιγμή ο άνεμος φυσούσε πολύ δυνατά. Κοίταξα τη γέρινη φτελιά, έτσι ακρωτηριασμένη, να αχνίζει ακόμα, κι ένιωσα τη μυρωδιά που ανάδινε: μυρωδιά καμένου, αλλά όχι σαν κι αυτή που αναδίνει ένα τζάκι ή μια ψησταριά, περισσότερο έμοιαζε με τη μυρωδιά καμένης λάμπας ή παλιού καλωδίου. Θυμήθηκα εκείνη τη φορά που η κόρη μου η Μπέατريس έβαλε τα δάχτυλά της σε μια πρίζα του σαλονιού, όταν ήταν μόλις τεσσάρων χρόνων. Τα φώτα σε όλο το σπίτι έσβησαν ξαφνικά, κι όταν τη βρήκαμε στο σαλόνι, είχαν σηκωθεί όρθιες οι τρίχες των φρυδιών της. Και μύριζε κάπως έτσι.

Πάνω από το κεφάλι μου, η μεγάλη σπείρα της μαύρης μαρέγκας ρεύτεκε, αφήνοντας ένα δυνατό μουγκρητό, που έκανε τη γη να σειστεί. Σήκωσα το βλέμμα μου για μια τελευταία φορά και μπόρεσα να διακρίνω κάτι σαν φως στο εσωτερικό εκείνης της μεγάλης γκαστρωμένης μάνας. Έναν στρόβιλο από γαλάζιο φως.

Οι κεραυνοί δεν πέφτουν ποτέ δύο φορές στο ίδιο σημείο, είπα μέσα μου.

Εμπρός, όσο πιο γρήγορα τελειώσεις, τόσο το καλύτερο.

Πήγα κοντά στο κλαδί και το έπιασα από τη μία άκρη. Το καταραμένο, ήταν πιο βαρύ απ' ό,τι περίμενα. Άρχισα να το σέρνω –λες κι ήταν ο δείκτης ενός γιγάντιου ρολογιού που έπρεπε να τοβάλω στην ώρα του–, πηγαίνοντας προς την άκρη του δρόμου. Στο βάθος, η ακτή ήταν βυθισμένη σε απόλυτο σκοτάδι. Το μόνο που ξεχώριζε ήταν ο λευκός αφρός απ' τις κορυφές των κυμάτων που έσκαγαν στην άμμο.

Όταν έφτασα πια στο χαντάκι πλάι στην Εθνική, το κλαδί είχε έρθει εντελώς παράλληλα με το οδόστρωμα. Αυτό έφτανε και περίσσευε. Το άφησα να πέσει βαρύ και σκούπισα τα χέρια μου στο τζιν μου. Ύστερα έκανα ένα βήμα προς το αυτοκίνητο και τότε πρόσεξα κάτι γύρω μου.

Υπήρχε φως. Άπλετο φως.

Αρχικά σκέφτηκα πως ήταν απ' τους προβολείς του Βολνο. Ίσως είχα ανάψει κατά λάθος τα φώτα ομίχλης πριν κατέβω, αλλά το θέμα είναι πως τα πάντα γύρω μου ήταν φωτισμένα – μάλλον υπερβολικά φωτισμένα.

Σαστισμένος, άρχισα να προχωρώ προς το αυτοκίνητο και τότε πρόσεξα κάτι που διέτρεχε το κορμί μου. Μια ανατριχίλα – κάτι σαν γαργάλημα– έρεε στη σπονδυλική μου στήλη, στον αυχένα μου και έσβηγε τελικά στα χέρια μου. Τα κοίταξα και πρόσεξα πως οι τρίχες τους είχαν σηκωθεί. Κάθε τρίχα στους βραχιόνες μου στεκόταν όρθια σαν αγκάθι αχινού. Ήταν λες και κάποιοι κρατούσε έναν γιγάντιο μαγνήτη πάνω από το κεφάλι μου.

Πάνω από το κεφάλι μου.

Σήκωσα το βλέμμα μου προς τα πάνω. Εκείνος ο στρόβιλος γαλάζιου φωτός στριφογύριζε ολοένα και πιο γρήγορα, σαν δίσκος που γυρνάει με χίλιες στροφές το λεπτό. *Οι κραανοί δεν πέφτουν δύο φορές στο ίδιο σημείο.*

Ένωσα κάτι στους κροτάφους μου. Και το φως του αυτοκινήτου έκανε τα μάτια μου να πονάνε, όμοιο πια μ' έναν μεγάλο λευκό προβολέα. Πρόλαβα να συνειδητοποιήσω τι συνέβαινε. Συνέχισα για λίγο να προσπαθώ να φτάσω ως το αυτοκίνητο αλλά δεν τα κατάφερα. Και τότε το ένιωσα: κάτι έμπηξε τα δόντια του στο κορμί μου· στο πρόσωπο, στον ώμο, στις γάμπες μου. Με τίναξε σαν άψυχη κούκλα πετώντας με ψηλά.

Ένα χρηματοκιβώτιο που ζύγιζε χίλιους τόνους θαρρείς και έπεσε ίσια πάνω στο κεφάλι μου. Με συνέτριψε, με έκανε να πέσω στα γόνατα κι ύστερα έσκασε λες κι είχε μέσα του χίλια κιλά δυναμίτη. Τα αυτιά μου δεν άντεξαν εκείνο τον θόρυβο. Έσβησαν. Έπαψαν να λειτουργούν.

Ύστερα άκουσα την ίδια μου την κραυγή κι ένιωσα πως έπεφτα καταγής. Περίμενα πως το σώμα μου θα έσκαγε πάνω στη γη, αλλά αυτό δε συνέβη ποτέ. Συνέχισα να πέφτω μέσα σ' ένα σκοτάδι δίχως τέλος.

*Ένας συνθέτης που έχει χάσει την έμπνευσή του.
Ένα απομονωμένο σπίτι σε μια ιρλανδέζικη παραλία.
Μια νύχτα με καταιγίδα που μπορεί να αλλάξει τα πάντα.*

Ο Πίτερ Χάρπερ είναι ένας διάσημος συνθέτης σάου-ντρακ, που ύστερα από ένα τραυματικό διαζύγιο καταφεύγει σε μια απόμερη γωνιά του κόσμου, κάπου στις ακτές της Ιρλανδίας, προκειμένου να ξαναβρεί τη χαμένη του έμπνευση.

Το σπίτι στο Τρέμορ Μπιτς, απομονωμένο σε μια τεράστια, ερημική παραλία, φαίνεται το καταλληλότερο μέρος για να πετύχει αυτό που θέλει. Όλα φαντάζουν ιδανικά... μέχρι που φτάνει η νύχτα της μεγάλης καταιγίδας και τα πάντα ανατρέπονται.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16129

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η